

TES + VÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXIX. évfolyam 7-8. szám

2019. július-augusztus

“Mit mondjunk tehát ezekre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?”

(Róm 8:32)

Újjászületett, hívő emberként Isten gyermekei vagyunk. Nem csupán a jogos ítéletünk és büntetésünk alól felmentett, megtúrt szolgák vagyunk, hanem teljes értékű, örökbe-fogadott gyermekek. Semmit nem kell tennünk, és nem is tehetünk semmit azért, hogy Isten jobban szeressen vagy jobban elfogadjon minket, mivel ezt tökéletesen megtette, mikor Krisztusban elfogadott minket a gyermekeiként (Róm 8:15).

Ha pedig gyermekek vagyunk, akkor örökösök is vagyunk: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak (8:17). Ahogy a tékozló fiú példázatában az apa mondta az idősebb testvérnek, úgy nekünk is ezt mondja Isten: *“mindenem a tied”*. Igaz, hogy a teljes örökségünket majd csak a mennyben fogjuk megkapni, de már most is valóság, hogy az a miénk. A jelen pillanatnyi, rövid szenvedései össze sem hasonlíthatóak ahhoz a dicsőséghez, amit Isten az Ő gyermekeinek készített (Róm 8:18). A világmindenség mindenható Királya megmásíthatatlanul elkötelezte magát, hogy semmilyen áldását nem vonja meg tőlünk, gyermekeitől és

mindent a javunkra munkál (8:28). *“Mit mondjunk tehát ezekre?”*. Pál apostol ezen a ponton mintha meg akarna állítani minket, hogy gondoljuk át az eddigieket. Mintha csak ezt mondaná: “Keresztyén emberek, gondolkodjatok! Gondolkodjatok! Ha igaz, amiről eddig beszéltem, akkor mi következik ebből számotokra?” Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?

Természetesen sok minden van ellenünk, hívőként szembe kell néznünk sokféle forrásból származó nehézséggel és támadással. Pál retorikai kérdése mögötti értelem az, hogy végső soron semmi nem győzedelmeskedhet velünk szemben. Hívőként lehet, hogy szembe kell néznünk betegséggel, gyásszal, szenvedéssel, sokaknak üldözéssel és nélkülözéssel. Pál azonban arra szólít fel, hogy alapvetően ne a pillanatnyi negatív érzéseinkre alapozzuk a gondolkozásunkat, amelyek hitetlenséget és komorságot táplálnak bennünk, hanem Isten ígéretei határozzák meg a gondolkodásunkat. Azokon gondolkodjunk, amit az evangéliumból tudunk, és ez Isten szeretetében való békességet, reménységet és örömet fog adni.

Isten gyermekét az a biztos tudat, hogy Isten mindent neki fog ajándékozni, és Isten szeretetétől semmi nem választhatja el, ez őt hálára, és Isten iránti engedelmességre fogja indítani.

Tóth Máté

A hangok csodálatos világa

Először hadd idézzem Kárpáti Gyöngyvér gyönyörű sorait az Istenképű zene nyújtotta belső harmóniájáról. „A zene világában a harmónia szó összhangot jelent, mely több egyszerre megszólaló hang egysége, kellemes egybecsengése. Ennek a szerkesztésmódja egyértelmű, mindenki által követhető és érthető. Arányos formái miatt belső biztonságot nyújt. Hangzasképének egyensúlya van: gyors-lassú, illetve halkabb-erősebb részei arányosan változnak egymás után. A zenei mondanivaló épp ezért közérthető. A hallgató énjében, az értelmi és érzelmi azonosulás úgy történik meg, hogy a végeredménye belső békeség lesz.”

A hangzás instrumentális világába beletartozik az emberi hang, a hangszereké, sőt a hanglemezkészítés is, vagy bármely technikai vívmány alkalmazása a hangok rögzítésére. Ha azonban ezt meghalljuk, abban a pillanatban amikor megszólal, élni kezd. Nem tudjuk ugyan a markunkba gyűjteni, táskánkba rakni és hazavinni, de valami mégis történik velünk. Bennünk magunkban. A lelkünkben. Mert oda mentünk szomorúan, és megvigasztalódtunk. Szétszórtan, és valami titokzatos jó köré összerendeződtünk.

Azelőtt az emberek az éneket, a zenét nem csak hallgatták, ahogy ma mondják a „számokat”, hanem maguk is énekelték. Ezt nem nevezték soha „művészetnek”. Nem is azon a színvonalon énekelték, hanem csak úgy ahogy ők tudtak. Kifejezték és meg is élték bűjüket, bánatukat vagy

örömüket. A régiek azt mondták, hogy aki énekel, az duplán imádkozik. Ez igaz még a népi énekekre is. A lelkük ugyanebben a csodában részesedett. Másként szólal meg a szóló hangszer és másként a zenekar. Más világot mutat be az énekes, és mást a kórus. Méghozzá egy olyan „mást”, amely lényegileg mégis ugyanaz. Áhítatot kelt az egyik is, meg a másik is. Felkavarót az egyik is, meg a másik is. Ráadásul mindegyik megáll a maga lábán, de össze is fonódhatnak. Feltételezhetik, erősíthetik, kiegészíthetik, színesíthetik egymást. Sőt egy pillanat alatt az egekbe röpíthetnek, hogy a következő pillanatban alázattal a porba hulljunk. Hogy csinálják ezt?

Az egyik zenemű áhítatot kelt. A másik csupán gyönyörködtet. A harmadik andalít vagy éppen megdöbben. A negyedik kifejezi a gyászunkat. Kifejezi a félelmeinket, az újjongásunkat, a felszabadult pajkoságunkat és a keserűségünket. Ki tudná megmondani, hogy hányféle érzelmünket, lelkiállapotunkat, sorunk fordulatait gyógyítják vagy inspirálják a muzsika hangjai. Egyik ember lelkét egyszer csak ihleti egy csodálatos titok, és leírja egy kottapapírra. Hogy egy másik ember lelkét is ihlesse, aki majd a kottapapírra írt jeleket megszólaltatja. Évekig tanulja a megszólaltatás technikáját, mert ahhoz, hogy szóljon, nem elég az ihlet, hanem kell a tudás, sőt a kéz, a láb, a tüdő, a hangszer, a vonó vagy a zongora. Az éneklés vagy zenélés titkánál is egy nagyon titokzatos csodával állunk szemben. De ha nincs meg az ihlet, csak favágás vagy technikai bravúr az egész.

Ha viszont az ihlet is megvan, akkor ugyanez rezonál a hallgatóban is. Ugyanazok a lelki húrok rezdülnek meg a hallgatóban is, ami eredetileg a zeneszerzőben volt. Találkoznak egymással mint emberek, emberségük legmélyebb rétegeiben. Nem számít az, hogy századok választják el őket egymástól. Ráismernek egymásra. Egymás lelki mélységeit élik át. Én ide sorolom az együgyű emberek dünnyögő énekét is vagy az édesanyák altatódalait. Ha még vannak ilyenek az egyre süketebb lelkű korunkban.

Hegyí András

Szeretnék énekelni Néked

Szeretnék énekelni Néked,
Uram, nyisd meg ajkamat,
hogy szent legyen mindig az ének,
amely szívemből felfakad.

Hadd zengjem el, hogy százszor áldott
keresztednél ki megpihen,
hadd zengjem el, hogy megtalált ott
s békére lelt az én szívem.

Szeretném énekelni másnak
hogy Néked énekelni jó,
hogy életünk bús lázadás csak,
míg el nem ér az égi Szó.

Azt zengeni, a Szót a Szódat,
mely életet adott nekem!
Szeretnék énekelni Rólad
halálig engedelmesen.

Szeretnék énekelni Néked
folyton, ameddig itt leszek,
szeretnék hangot adni, szépet,
mikor lelkemhez ér Kezed.

Füle Lajos

Gyülekezeti életképek, beszámolók

NYUGDÍJAS KLUB

Júniusi alkalmunkon Szebeni Olivér testvér előadását hallgattuk meg, az alábbi témáról.

A legszebb név

Az első feljegyzéseimet, még a betűk ismerete nélkül, magam „alkottam”. Egy feleslegessé vált, nekem átadott, vastagkötésű füzetbe rótt írásjeleimet a szomszéd fiú őszintén egy szóval, röviden, tömören minősítette. Ő már iskolás volt, szemrevételezés után kinyilvánította lesújtó véleményét: „*Ez nem írás! Ez firka!*” Belegázolt a lelki világomba. Édesapám rémülten hívta oda édesanyámat: „Nézd, mit csinál ez a gyerek reggeltől estig, csak irkafirkál”. Akkor regisztráltam először világfájdalommal, hogy az én írásom senki másnak nem érthető ezen a világon.

Édesanyám íratott az első „elemibe” (így nevezték az alapiskolát), de megtanultam addigra minden betűt, az akkor még divatos gót betűket is. Nem volt még karácsony. A „tanító bácsi” rossz néven vette a dolgot, mert nekem ő álló betűket, az édesanyám pedig dőlt betűket tanított. Ezért gyakran kimérte nádbottal összefogott újbegyeimre a „körmöst”. (Iszonyú kellemetlen, de annál gyakoribb büntetés volt.) Máig dőltbetűkkel szeretek írni. Utóbb megtanultam összesen hat féle írásrendszert és hegyeztem füleimet ugyan ennyi nyelvre. A hatalmas Isten sok embernek együtt sem adott annyit ebből a szép földi létből, mint nekem. Lett belőlem „notár” és voltam

„píszár” (latinul és oroszul így írják az írnokot). Megtanultam a görög után a héber betűket is. Akkor már életem derekán jártam. Olvasni szeretném a mennyben az arany követű utcák nevét. Mert én azt gondolom, amit egy öreg székel, hogy ott héber lesz a hivatalos nyelv. Amikor belépnek az ismeretlen negyedik dimenzió Nagy Kapuján, mindenki rögtön megkapja ajándékba ezt az új nyelvet. Nem kell verejtékezve vergődni senkinek a tanulással.

„Csak úgy” beszáll majd a szívébe. A „góbé” már hatvan éves volt, mire elkezdte tanulni az addig elképzelhetetlen héber igeidőket. Én akkor még csak 43 voltam. Akárki, akár milyen pólót, vagy betűkkel díszített trikót visel, és azt hordja, én azonnal betűzőm. El sem képzelik milyen szórakoztató egy pesti séta! Az ember csak jön, megy, és ámulbámul. Micsoda vallomások vannak az emberek mellén (legtöbbször angolul). Én is hordok egy nevet. Nem a ruhámon, sokkal mélyebbre vésődött belém a Megváltóm neve.

„Oly szép a Jézus szent neve
Betelni nem tudok vele...”
– Énekeltük régen.

Gót betűs, vagy latin kézzel írott anyakönyvek örökítik meg a kisgyermek „keresztnevét”. Be kellett íratni a csöppséget a zwingliánus egyházi anyakönyvekbe. Így ellenőrizték, hogy meg van-e keresztelve? A gyermek nevének kiválasztása nagy esemény volt. Az ókorban nem is nevezték el a gyermekeket azonnal a születésük után. Felnőtt volt már, amikor valamelyik tulajdonsága szerint nevet kapott. Az ókori

makedón világhódítónak, volt egy gyáva katonája. Nagy Sándornak hívták őt is, talán a magassága miatt. Egyszer a vezér oda hívatta: „Vagy a neved változtasd meg, vagy légy bátor!” Más nevet kapott az, akit a római császár a fiává fogadott. Julius cézár egyik fogadott fia Tiberius, a másik Néró volt. Nevelő apjuk nyomán világtörténelmi hírességek lettek. Új nevet kaptak az afrikai rabszolgák is a rómaiaktól, de az amerikaiak is új nevet adtak az Újvilágba érkező rabszolgáknak, hiszen az eredeti nevét kimondani sem tudták. Amerikaiak között sok az ószövetségi férfinév (pl: Sámuel). Azt elsősorban a rabszolgáknak adták. Nagy hagyománya van a mediterrán államokban a békés, mezőgazdasággal foglalkozóknál az Olivérnek is, akik olajfákat ültetnek. Az Atlanti óceán túlsó partján élő földművesek körében családi- és keresztnévként is előfordul. Nem szerettem az idegen hangzású nevemet. Főúri házaknál, de még ott is ritkán fordult elő. Nálunk különleges névnek számított, és én nem akartam különleges lenni. Hazánkban a hetvenes évekig rossz ómen volt egy ilyen név. Mi nem termeltünk olajbogyókat. Egy deklasszált arisztokrata taxisofőrt a Keleti Pályaudvarnál agyonlőttek. Joób Olivér példás életű evangélikus lelkésznek is „tenger sok harc” volt a része. Őt is az édesanyám nevelte. El kellett menjek az Alpok régiójába, hogy megbéreljek a kacifántos nevemmel, és egy levélben megköszönjem. ”Köszönöm szépen édesanyám, hogy kiskoromban így nevezett el. A nevemből itt csak ennyit tudnak nyugodtan kiolvasni!”

Ha oda állok az egyetlen igazságos Bíró elé, vajon méltat-e új névre, egy fehér kövecskén? (Jel 2,17)

Ó, de boldog leszek, ha kezemben lesz a fehér márványkőből készült mennyei névjegyem. Az itteni papírszeleteket ritkán használtam, de arra nagyon fogok vigyázni. A kövecskére felírt nevem talán csak ennyi lesz: A „Krisztusé”.

Szebeni Olivér

Gyülekezetünk énekkara Miskolcon

Gyülekezetünk ének- zenekara meghívást kapott a Miskolci Belvárosi Baptista gyülekezettől a K.E.Z.E.K azaz Keresztény Egyházi Zenés Evangélizációs Koncertek záró alkalmára 2019. június 23-ára ami 16 órakor kezdődött.

A vasárnap délelőtti istentisztelet után fél egy körül szemerkélő esőben sétáltunk át a Horváth Mihály térre ahol egy külön busz várt bennünket.

Boros Dávid lelkipásztor testvér imában kérte Isten vezetését az utunkra és áldást a szolgálatra. A 179 kilométeres úton szinte végig esett az eső de rutinos sofőrünk biztonsággal elvezetett minket... napos-száraz időben szálltunk ki a buszból. Az imaháznál frissítővel, kávéval és pogácsával vártak testvéreink...

Rövid „összehangoló” ének-zenés próba következett majd kevéssel 4 óra előtt Miskolcra is lecsapott egy nagy zápor-zivatar! Ennek ellenére szinte teljesen megtelt az imaház.

Énekkarunk elénekelt Bárdos Lajos „Adjunk hálát” kezdetű énekét, ez-

után Tisza Attila lelkipásztor testvér imádsággal nyitotta meg az istentiszteletet. Köszönetet mondott Istennek a koncert sorozatért, és kérte Isten áldását a befejező alkalmon szolgáló testvérekért. Ezután köszöntötte a gyülekezetet. Elmondta, hogy bár jelenleg ő áll a szószéken az igehirdetés szolgálatát Boros Dávid József utcai lelkipásztor fogja majd ellátni, aki jelenleg az énekkarban a tenor szólamban foglal helyet „kettős szerepben” szolgál.

Szintén „kettős szerepet” vállalt Oláh Miklós karnagy is aki a narrátori feladatokat is ellátta. Röviden ismertette az elhangzó énekeket és szerzőiket.

Közreműködött karnagyok voltak Sólyom Attila, Kovács Roland és Oláh Miklós.

Zongorán és orgonán Tóth Sámuel testvér kísérte az énekkart.

Korszakokra bontva hangzottak el a művek a legrégebbi az 1450-es években keletkezettől a napjainkban még élő ének-zeneszerzők tollából. Az első három blokk: O. Lassus: „Áldják Istent”, J. des Prés: „Fogadd el hálaénekeket”, és Q Gasparini: „Áldunk Téged”. A következők J. Walter: „Jer kérjük”, Cl. Goudimel: 42 zsoltár „Mint a szép híves patak-

ra” és a 134. zsoltár „Úrnak szolgái” Ezután hegedű szólót hallhattunk Oláh Nóra előadásában J. S. Bach: d moll Partita, Allemande. Ezt követte: J. S. Bach „Jézus lelkem üdvé”, majd F. Mendelssohn: „Adj békességet” c. műve hangzott el Oláh-né Uhlmann Inez, és Oláh Miklós gordonka kíséretével. F. Mendelssohn: „Boldog az..”

Újabb korszak következett Halmos László: 127. zsoltár, „Hogyha az Úr”, Bárdos Lajos: „Áldva légy” c. énekét hallhattuk.

Kántor Tamás preszbiter testvérünk bizonyoságtétele következett a 131. zsoltár alapigéjével *„Uram nem fuvalkodott fel az én szívem szemeim sem láttak magasra és nem jártam nagy dolgok után erőmet meghaladó csodadolgok után. Sőt lecsendesítém és elnémitám lelkemet... Bízál Izrá-el az Úrban mostantól mindörökké...”* Farkas Ferenc: 131. zsoltár: „Szívem , Uram” c. éneke követte a bizonyoságtételt. Következett Ráduly Emil: 124. zsoltár, „Segítségünk az Úr nevében van”, Dobner Péterné testvérnő elmondta egyik személyes tragédiáját amikor megtapasztalta Isten életben tartó kegyelmét, a halál árnyékából tért vissza és elhatározta, hogy további életét az Úr dicsőítésére szenteli. Tóth Gábor: „Uram a tiéd” c. éneke hangzott el az igehirdetés előtt az ige üzenetére hangolva lelkünket. Boros Dávid lelkipásztor testvérünk rövid, lendületes prédikációja (amibe a közönséget is bevonta) Józsué 3. rész 14-17, verse alapján a „Próbákba be és a próbákból ki” címmel hangzott el. Ezután Jobbágy Bence: „Mily üdvös tudnom” énekét hallgathattuk meg.

Komáromi Károly lelkipásztor test-

vér közbenjáró imádsága után Tóka Szabolcs: „Zengjétek Jézus nagy voltát” kezdetű ének következett, majd a záró blokkban Berkesi Sándor: „Az Úrnak zengjen” és a 90. születésnapját ünneplő Beharka Pál tollából „Uram add” c. éneket énekelt az énekkarunk. Lisznyai Gábor: „Jöjj zengjed” és D. Peacock-Révész László: „Hallelúja” c. műve zárta a délutáni hangversenyt.

A gyülekezet életével kapcsolatos hirdetések alatt énekkarunk és zeneszeink kedves ajándékot kaptak egy-egy „KEZEK” feliratú pólót és szintén ezzel a felirattal egy emléklapot és csokoládét! A „Szívből köszönöm Uram” c. éneket az énekkarral együtt közösen énekelhettük. Záróimádságot Tisza Attila testvér mondott amiben megköszönte a délután áldásait és kérte Isten oltalmazó vezetését hátralévő utunkra.

„SOLI DEO GLORIA” azaz EGYEDÜL ISTENÉ A DICSŐSÉG mondta el a lelkipásztor majd arra biztatta a gyülekezetet, hogy megtapsolhatja a koncertet! A „Szent az Isten” c. közös énekkel ért véget az istentisztelet. Ezután nagyon finom meleg vacsorával és sokféle házi süteménnyel kínáltak bennünket egyúttal üdítőkkel is ellátva az útra.

Este 7 óra után elindultunk és épségben hazaértünk a Horváth Mihály térre... (autóbuszunk nem volt ilyen szerencsés, Pest határában kilyukadt a hűtővízcső de Isteni gondviseléssel csupán csak néhány méterre egy benzinkúttól, ahol fel tudta tölteni sofőrünk a tartályt, még néhányszor utána kellett tölteni de nagyobb baj nélkül hazaértünk 10 órára)

Eszéné Vass Ilona

Innen – onnan

RÖVID TÖRTÉNETEK

Hárman nézegették a Grand Kanyont – egy festőművész, egy lekipásztor és egy cowboy.

Amint ott álltak a nagy mélység szélén, mindegyikük felkiáltott. A művész ezt mondta: "Ó, milyen csodálatos és lefesteni való látvány!" A lekipásztor így folytatta: "Dicsőség az Úrnak!"

A cowboy így sopánkodott: "Hű mi csoda szörnyű hely ez ahhoz, hogy elvesszen a tehenünk!"

Közreadta: H. A.

Egy misszionárius mesélte, hogy a hívó bennszülöttek az őserdő sűrűjében kerestek maguknak imahelyet. Kunyhójuktól az őserdőig olyan gyakran tették meg az utat, hogy letaposták a fűvet, és tisztán kivehető ösvény támadt. Ha valamelyik kunyhójától az erdőbe vezető úton a fű annyira megnőtt, hogy alig látszott az ösvény, karon fogták az út tulajdonosát és megkérdezték tőle:

– Testvér, kinőtt a fű az utadon, hogy állsz az imaéleteddel?

Közreadta: H. A.

Különös jelenetnek voltak tanúi a Szajna-partján sétálók. Egy fiatalember evezett a folyó közepén, mellette a csónakban ült a kutyája. Egyyszer csak a fiatalember megragadta a kutyát, a folyóba dobta és gyorsan tovább evezett. A kutya a csónak után úszott, de a gazdája – nyilván, hogy megszabaduljon tőle – az eve-

zével olyan erővel sújtott feléje, hogy a csónakja felborult. A fiatalember fuldokolni kezdett, de hűséges kutyája megragadta és kihúzta a partra.

Közreadta: H. A.

K I S É R T É S

Egy öreg paraszt házaspár áldásban és becsületben megöregedett. Gyermekei hittel, hűségesen szolgáltak az Úrnak, sokat beszéltek a végről és szívből örültek az örök nyugalomnak. Ekkor Isten az öreg mamát egy hosszú és fájdalmas betegséggel látogatta meg. Először türelemmel hordozta az ágyban a fájdalmakat. Miután hetek és hónapok teltek el és állapota sem jobbra nem fordult, sem haza nem vitte az Úr, véget ért a türelem és zúgolódni kezdett: "Sokáig már nem bírom ezt az állapotot. Szeretném, ha Isten újra felsegítené engem, vagy inkább jönné a vég! Ez túlhaladja az emberi erőt!" Öreg férje mellé ült az ágyba, megfogta a kezét és mondotta: "Tudod-e mama, alkonyatkor sokat lopnak?" Igen, tudom, de mit akarsz ezzel mondani? Az öreg felelte: "Én nem a kívül való alkonyatra gondolok, hanem az életben levőre. Az élet alkonyán jön az ellenség, hogy a megmentett lélektől az ő békességét, nyugalomát, örömét, erejét, az Úrban való elrejtettségét és minden kincsét elrabolja!" És mélyen felsóhajtott. Az öreg asszony megértette, hogy milyen lélekre és milyen ellenségekre gondolt a férje. Hálásan megszorította a kezét és könnyek szaladtak végig az arcán. Soha többé nem zúgolódott, de annál bensőségesebben imádkozott és az Úr maradt az ő békessége.

Közreadta: H. A.

Gondolatok

- „Az embereket meg lehet ismerni a zenén keresztül, amit hallgatnak.” (P. Coelho)
- „Teljes lelki élet zene nélkül nincs. Vannak a léleknek régiói, melyekbe csak a zene világít be.” (Kodály Z.)
- „A zene egy rész a mennyországból, amelyet itt a földön megismerhetünk.” (J. Addison)
- „Isten azért teremtette a zenét, hogy szavak nélkül tudjunk imádkozni” (J. Lennon)

Gyülekezetünk betegei

Ádány Vince és neje	Sebők Györgyné
Hetzke József és neje	Stubnya Tiborné
Husza Tiborné	Szalay Mihályné
Juhász Gyuláné	Szikszai Lajosné
Kántorné K. Rebeka	Szlepákné Kiss Tamara
Kovács László	Szűcs Borbála
Puskás Zoltán és neje	Tóth Mihály
Ráduly Emil és neje	Vékony József és neje
Rumbold Gyula	Vida Sándorné

"Te vagy az oltalmam, megóvsz a bajtól, körülveszel a szabadulás örömeivel." (Zsoltárok 32:7)

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Boros Dávid lelkipásztornál és Husza Tiborné testvérnőnél megtalálható.

AZT KÉRDEDEK, HOGY VAGYOK?

Köszönöm, jól vagyok!
Fáj a lábam, fáj a vállam,
A csontjaim, mind, ahány van.
A csípőm ki kell cserélni,
Így tovább nem lehet élni!
Ízületeim is fájnak,
Gyógyszert erre nem találnak.

Vérnyomásom ugrál fel, s le,
Azt se tudom, mit vegyek be.
Szívverésem aritmikus,
Belőlem él a patikus.
Gyomrom fáj, de nem félek,
Spenót, zöldség, amin élek.
Allergiám néha kitör
És olyankor nagyon gyötör.
Tüdőm hörög, orrom folyik,
De perc múlva már elmúlik.
Szemnyomásom sincsen rendbe,
Csepegtetek reggel, este.
Már a fülem sem a régi,
A beszédet alig érti.
Minap orvosom keresett –
Vörös vérsejtem leesett!
Mivel súlyom is lecsökkent,
Azt mondta: ő is meghökkent.
S hogy nincs-e tumor beleimbe,
Huncutja benézett az alfelembe.
De mindezek ellenére
Látod, nem panaszkodom.
Köszönöm kérdésed,
Én mindig jól vagyok!!

Közölte: Erdei László

Gyülekezeti programok

Júl. 22 - 28 Ifjúsági Nyári Tábor

Júl. 29 - Aug. 4. Gyermektábor Táiban

Budapest József Utcai

Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest,

VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

**„Folyóirat” rovatban is olvasható
újságunk!**

Rendszeres alkalmaink júl-aug hónapban:

Vasárnap

9:30 imaóra, 10:00 istentisztelet

júl-aug hóban d.u. nincs istentisztelet

Szerda este 18:00 bibliaóra

Mindenkit szeretettel várunk!

**Minden hónap harmadik vasárnapjának délutánja
missziós szolgálatokra felszabadítva**